

Folketingets Venstre og Reformpartiet, eller Højre vilde resolut gaa med til at fremme de Foranstaltninger, Reformpartiet ønskede gennemført. Jeg svarede den Gang — og det er det Svar, hvis Rigtighed jeg fremdeles maa fastholde til Trods for det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds —: Hvis det ærede Medlem spørger i al Almindelighed, hvad Højre i Landet vil, maa det ærede Medlem helst rette Spørgsmaalet til og hente Svaret hos det andet Ting, hvor Højre er rigeligst repræsenteret. Jeg for mit Vedkommende, sagde jeg, vil kun kunne svare paa de faa Højremænds Vegne, jeg har den Ære at være Ordfører for i dette Øjeblik, de, der sidde her i Folketinget. Det, mente det ærede Medlem, var ganske urigtigt, at det var en ganske fejlagtig Maade at svare paa; det var ganske urigtigt, naar et Parti, det være sig hvilket som helst, vilde skyde sig ind under, at man ikke turde tage Stilling til en Sag, forinden man havde spurgt først i det andet Ting. Men saaledes har jeg jo aldeles ikke svaret, jeg svarede aabent og ligefrem paa det Spørgsmaal, der var stillet af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds, for de Medlemmers Vedkommende, paa hvis Vegne jeg overhovedet har Ret til at tale. Jeg skulde imidlertid ikke have gaaet ret dybt ind paa hele denne Sag, hvis det ærede Medlem havde indskrænket sig dertil, men han gav til Slutning en velvillig Anvisning paa, hvad der tjente Højre bedst. Det ærede Medlem mente, at det var navnlig uheldigt for Højre selv, at det ikke tør svare uden først at reservere sig alt muligt af Hensyn til Flertallet her oven over. Det har ofte været forsøgt fra ærede Medlemmers Side her at give Raad om og Vejledning til, hvorledes Højre skulde stille sine Sager. Det har man jo kunnet tage til den Værdi, man vilde. Men naar det kommer dertil, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds anser sig for kompetent til at give Vejledning for Højres Fremgangsmaade, synes jeg, det gaar lidt for langt, saa vil jeg helst have mig det frabedt.

Jeg skal derefter rette nogle enkelte Udtalelser til det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) . . . Jeg ser ikke det ærede Medlem. (Ophold.) Jo, der er han lige foran mig, ja, vi pleje altid at være i Nærheden af hinanden. Det ærede Medlem udtalte forleden Dag om den Sag, der heldigvis ligger os begge varmt paa Sinde, om Forsvarssagen, at jeg skulde ikke gerne tale for højt om Offervillig-

heden indenfor Højre, idet det ærede Medlem forsikrede mig, og det takker jeg for, at han og hans Parti besidde ganske den samme Offervillighed. Jeg vil kun rette den lille Fejltagelse hos det ærede Medlem, at jeg har ikke udtalt et eneste Ord, der kan udtydes som en Udtalelse om Højres Offervillighed. Det har jeg fuldstændig undladt. Jeg har ikke villet ind paa dette Spørgsmaal netop af de Grunde, det ærede Medlem meget rigtigt har fremhævet, at man skal ikke taksere hinandens Ønsker og Villie i den Henseende. Det ærede Medlem tilføjede derefter ogsaa til mig, at man skulde ikke tale for højt om Fædrelandskærlighed. De, der ville kaste Tvivl og insinuere noget om, at Modpartiet ikke har det, de skade sig selv først. Ogsaa deri er jeg enig med det ærede Medlem. Men denne Bemærkning rammer ikke mig, jeg har aldrig nogen Sinde hverken her eller andetsteds udtalt noget om Forsvarssagen, der kunde udtydes i den Retning som Tvivl om det ærede Medlems eller hans Meningsfællers Fædrelandskærlighed. Dernæst kommer jeg over til det, hvori jeg heldigvis er enig med det ærede Medlem, og det er en hel Del. Det ærede Medlem udtalte, at det ærede Medlem og hans Parti satte overmaade megen Pris paa at faa denne Sag afgjort og faa den afgjort paa en saadan Maade, at den sikrer vort lille Fædrelands Selvstændighed. Det er vort Lands fremtidige Selvstændighed, som det ærede Medlem særlig lægger Vægt paa. Det er jeg akkurat enig med det ærede Medlem i. Det samme er Tilfældet med mig. Det er ogsaa deri, at jeg ser Nødvendigheden af at komme til en Ordning af det store, omtvistede Spørgsmaal, der kaldes Forsvarssagen. Hvis vi nemlig Aar efter Aar, Tid efter anden, jeg kan næsten sige en Menneskealder efter en anden, udskyde denne Afgørelse, staar vort Lands Selvstændighed i Fare. Det er sikkert nok. Derfor kan jeg ikke noksom paaskønne den mandige Udtalelse, som det ærede Medlem benyttede, da han talte om, hvilke Udgifter der eventuelt kunde medgaa til saadanne Foranstaltninger, som kunde sikre vort Lands Selvstændighed. Der sagde det ærede Medlem, at vel var det ganske rart, om der kunde spares noget, om Udgifterne til Forsvarsvæsenet kunde bringes noget ned under det nuværende, men selv om det ikke kunde ske, ja selv om der skulde bruges endnu flere Penge, det vilde det ærede Medlem ikke gaa af Vejen for, thi han betragtede ikke dette som Hovedsagen. Det gør jeg heller